

# Téli dal

Behavazott táj abroszán  
a hajnal vörösborpecsét.  
Elmúlt a mámor – poharam  
földhöz csapom, szilánkja jég.

Ínyemben a fogak – iszapba  
rejtőző, megdermedt halak.  
Mint jégtáblát a folyó,  
összezárom ajkaimat.

Ó, világ szennyét elmosó  
szó! Hallgatok kijózanodva.  
Hiszen tél van. Micsoda tél!  
Befagyott az idő folyója.

Elmúlt a részegség. Ki egykor  
folyónak hittem magamat,  
haltestemet iszapba fúrom  
a tél jégajkai alatt.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)